

Den Haag moet vaste plaats in G20-eisen

Column 09-04
Tom Eijsbouts 4

FD 13 Feb '69

Vorige week vrijdag heeft premier Balkenende zich bij zijn Britse collega Brown naar eigen zeggen verzekerd van een uitnodiging voor de tweede top van de G20, op 2 april aanstaande.

Het wordt dan vast weer een gelegenheidsplaats aan tafel, zoals ook bij de eerste top einde november. Toen kreeg ons land een vrijkaartje van de Fransen, die toch een dubbele plaats hadden, als vast lid van de G20 en als voorzitter van de Unie. Nu heb-

ben de Britten een extra plaats te vergeven als vast lid van de G20 en uitnodigende partij.

Het valt niet goed te begrijpen dat ons land telkens zo moet bedelen om een plaats aan de tafel van deze juist opgewaardeerde en veelbelovende instelling. De eerste taak van de G20 is te helpen de internationale financiën op orde te brengen. Juist daarin krijgt ons land door de feitelijke ontwikkelingen grotere Europese verantwoordelijkheden dan passen bij de omvang van onze economie.

Dit heeft te maken met de druk waaronder de euro is komen te staan. Het is al lang te voorspellen dat de financiële crisis het euro-bouwsel niet zal ontzien. Alleen wist niemand nog waar de klappen zouden gaan vallen en wie deze zou gaan uitdelen. Dat wordt nu gaandeweg duidelijker.

Een aantal landen in de eurozone kan alleen tegen extra risicopremies nog staatsleningen opnemen, veel hoger dan de rente die Duitsland voor staatsobli-

gaties betaalt. Dit komt door de slechte overheidsfinanciën en de structurele economische problemen in Portugal, Ierland, Italië, Griekenland en Spanje.

Sommige commentatoren spreken van een mogelijk gedwongen uitreden uit de muntunie. Zo'n vaart zal het niet lopen, zoals Wim Boonstra hier eerder al schreef. Ook de gedachte of dreiging dat Nederland en Duitsland zich uit deze bedreigde boedel zouden willen redden door uit te stappen is overigens niet serieus te nemen. Maar dat een lidstaat in moeilijke heden komt is niet onwaarschijnlijk.

Hoewel artikel 103 van het EG-verdrag bepaalt dat de Unie en de

Het is geen ramp dat de EU-landen nu eerst op eigen kompas varen en zaken in het openbaar uitvechten

lidstaten geen verplichting hebben bij te springen is er nauwelijks twijfel dat dit toch gaat gebeuren. Het is ondenkbaar dat men een land de euro laat uitspeculeren.

Wat dan? De geschiedtens zullen de lidstaat die leent in de tang willen nemen. Het is de langverwachte kans om van de lichtzinniger eurolanden een grotere discipline af te dwingen, het begin misschien van de politieke tak van de euro.

De Europese Commissie zal denk- en controlewerk mogen verrichten, maar de staten zullen betalen. Wie betaalt mag ook bepalen.

Den Haag rekent traditioneel op gemeenschappelijke mechanismen om de nodige discipline bij andere landen af te dwingen. Maar deze zijn niet bestand gebleken tegen de krachten van de actuele werkelijkheid zoals die van nu.

Het is geen ramp dat de Europese landen in deze tijd eerst op eigen kompas varen en zaken

met elkaar in de openbaarheid uitvechten. Het wordt feller, politiek.

Het publiek heeft er recht op bij de geschillen en ook de akkoorden betrokken te worden. Juist door de enkele mbnt zijn de landen voldoende gebonden en zullen ze elkaar vinden. Samen met Duitsland en misschien Frankrijk zal ons land de Portugezen, de Grieken en wellicht zelfs de Italianen moeten dwingen tot het soort van orde op zaken dat in onze contreien inmiddels gemeengoed is.

Is het bij een dergelijke centrale positie in de komende structuur van de euro niet logisch dat ons land ook een vaste plaats krijgt in het financiële wereldcircusoverleg, tijdelijk die van Italië misschien?

Tom Eijsbouts is hoogleraar Europees constitutioneel recht en zijn geschiedenis aan de Faculteit der Rechtsgeleerdheid van de Universiteit van Amsterdam.